

Het laatste meisje

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier
Jouw laatste wens
Het laatste meisje*

Carla Kovach

HET LAATSTE MEISJE

Ze kwam niet meer thuis. En iemand weet waarom...

Vertaald door Jonas de Vries

ISBN 978-90-492-0490-7
ISBN 978-94-023-2466-2 (e-book)
ISBN 978-90-528-6822-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *One Girl Missing*

Vertaling: Jonas de Vries

Omslagontwerp: Bookouture, gemaakt door Lisa Brewster – The Brewster Project, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Alamy en Depositphotos

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2020 Carla Kovach. First published in Great Britain in 2022

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik draag dit boek op aan alle leraren, de mensen die kennis
overdragen aan onze kinderen en ze inspireren
hun dromen waar te maken. X*

PROLOOG

Als je zoveel van iemand houdt dat je je leven voor haar wilt geven, weet je dat je de ware hebt gevonden.

Ik weet dat jij de ware bent. Het gebeurt niet vaak dat je de liefde van je leven vindt. En nu ik je gevonden heb, laat ik je niet meer gaan. Ik heb lang gewacht, maar ook mijn geduld raakt op.

Ik veeg een klodder blauwe verf van mijn hand en prop de doek weer in mijn achterzak. Ik doe een stap naar achteren om mijn werk te bewonderen. Adembenemend, net als jij.

Maar er is nog veel te doen. Je hebt me één keer verraden, maar die kans krijg je niet nog een keer. Daar zal ik wel voor zorgen.

Je houdt wél van me.

We houden van elkaar.

Ik hou van jou.

Zaterdag 2 april

Annabel

De deur van de Angel Arms slaat achter ons dicht en ik klamp me vast aan Jen. Als ik omhoogkijk, begint de sterrenhemel te draaien. ‘Ik had die laatste cocktail nooit moeten nemen. Hij zag er niet alleen uit als slootwater, maar smaakte ook zo, en nu ben ik aan het verzuipen.’ Ik wend mijn blik af van de hemel, waarop ik meteen mijn evenwicht dreig te verliezen. ‘Ik drink nooit meer.’

‘Vast.’ De lichten in de pub doven, zodat de wereld ineens donker wordt. De vrouw achter de bar leek opgelucht dat we al zo vroeg weggingen, zodat ze de boel meteen kon afsluiten. Jen pakt me bij de hand. ‘Annie Bell, dat zeg je altijd als je hem hard hebt geraakt. Maar daarom hou ik ook van je.’ Jen grijpt me bij de arm om me voor vallen te behoeden. Haar lange haren zwiepen heen en weer en slaan bij elke stap in mijn gezicht.

Ik laat mijn duster vallen en begin te lachen. ‘Dat je me na al die jaren nog steeds Annie Bell noemt. Alsof we nog op school zitten.’

Ze raapt mijn jas op en giechelt als ze hem aan me teruggeeft. ‘Voor mij blijf je altijd Annie Bell, schat. Maar nu wordt het tijd om naar huis te gaan.’

‘Huis.’ Ik val even stil. Eigenlijk wil ik niet meer naar huis, maar het moet. Ik moet de confrontatie met hem aangaan. Zo erg als nu is het nog nooit geweest en ik wil niet langer constant op eieren hoeven lopen. De laatste tijd is hij zo lichtgeraakt, zo boos. Ik weet zelfs niet of hij thuis is – we praten eigenlijk niet meer. ‘Ons huwelijk is voorbij.’ Ik heb er de hele avond met Jen over gepraat en ik voel me rot dat ik er nu wéér over begin.

‘Je kunt wel bij mij slapen als je oppas het niet erg vindt.’

‘Hij zei dat het niet uitmaakte hoe laat ik thuiskwam, maar ik heb hem al laten weten dat ik onderweg ben. Ik denk niet dat Grant er is.’ De kans is in elk geval klein. Hij is nooit thuis. Lachen doe ik niet meer. Ik voel alleen een overweldigende leegte vanbinnen.

Jen leidt me langs de bushalte en door de winkelstraat. Als Grant toch thuis is, zal hij in het logeerbed liggen. Zo niet, dan is dat waar hij heen gaat zodra hij thuiskomt. En dan zal ik hem morgen, zodra ik wakker ben, confronteren met zijn ontrouw. ‘We hebben al aardig wat meegemaakt, toch, Jen?’

‘Dat hebben we zeker.’ Jen haakt haar arm in de mijne en glimlacht.

‘Wat wilde je me trouwens nog vertellen?’

‘O, niets. Ik bel je morgen wel.’

‘Nog bedankt dat je me wilde aanhoren toen ik voor je deur stond.’ Ik mag haar wel dankbaar zijn. Ze heeft me met de neus op de feiten gedrukt. Ik mag me niet langer zo laten behandelen door Grant. Cally zal kapot zijn van het nieuws, in meerdere opzichten, maar ik kan niet langer leven met alle leugens.

‘Je bent mijn hartsvriendin. Natuurlijk ben ik er voor je. Als je ergens naartoe moet als het met hem is geklapt, ben je altijd welkom met Cally.’ Ze glimlacht, maar iets zuiniger dan normaal.

We laten de verlichte winkelstraat achter ons en het kippenveld

staat op mijn armen. We slaan rechts af, de kortste weg naar mijn huis, en ik struikel bijna over een gat in het wegdek. Jen kijkt ernstig. Ik mag dan wel dronken zijn, maar ik weet het als mijn beste vriendin ergens mee zit. ‘Wat is er?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik ben niet echt in de stemming om erover te praten.’

‘Jen verzwijgt iets voor me. Iets belangrijks.’ Ik gebruik hetzelfde lage, monotone stemmetje dat ik soms voor Cally gebruik en Jen moet lachen. Beter dan die frons in elk geval.

‘En ik blijf zwijgen tot je weer nuchter bent.’

Ik maak een misstap en beland in de goot. ‘Help me overeind.’

Jen grijpt mijn handen en kreunt terwijl ze me omhoog probeert te trekken, maar laat me per ongeluk weer in de goot vallen, waarop ik bijna in mijn broek pies van het lachen. Ik heb zo’n leuke avond gehad, gezien wat er eerder die dag is gebeurd... Ik wil er tot het allerlaatste moment van genieten voordat ik het gezeik weer over me heen krijg.

‘Je bent zo grappig.’ De wereld begint te draaien als ze me opnieuw overeind trekt, en net op tijd, aangezien er op volle snelheid een auto komt langsgereden, zodat ik mijn haren voel wapperen. Ik hoor de bestuurder zelfs nog gas bij geven. ‘Klootzak!’ roep ik, in de wetenschap dat ik bijna was aangereden.

‘Dank je dat je me hebt gered, Jen.’ Ik kus haar op de wang en ze trekt me mee naar mijn huis, waar haar auto geparkeerd staat.

‘Dat scheelde weinig. Moet je voelen.’ Ze pakt mijn hand en drukt die tegen haar borst. Ik voel haar hart razendsnel kloppen.

We lopen langs het ietwat sjoefele buurthuis. ‘Hier bracht ik Cally altijd naartoe, om te spelen.’

‘Mis je die tijd niet?’ Jen glimlacht als ze naar het lange gras kijkt.

‘Vreselijk. Ze was zo’n schattige baby, en een nog schattigere peuter.’

‘Cally is gewoon schattig, punt. Het zijn die grote, bruine ogen. Die heeft ze van haar mama.’

Ik kijk scheel en zuig alle lucht uit mijn wangen, wat Jen aan het lachen maakt. We laten de lantaarnpalen achter ons en struikelen verder over het steeds smaller wordende landweggetje. ‘Blijf overeind, blijf overeind.’ Ik herhaal het keer op keer terwijl Jen me gedienschtig blijft ondersteunen. ‘Ik wil dáár lopen.’

‘Daar?’ Jen kijkt zorgelijk. Ik stap van de stoep de fietsstrook op. Ze loopt snel om me heen, en zodra ze me loslaat, mis ik al de stabiliteit van haar kleine maar sterke gestalte. Maar al snel duikt ze op aan mijn andere kant om me tegen mogelijk gevaar te beschermen.

Opdoemende koplampen. Het licht verblindt me en nog voor ik tijd heb om te reageren, zie ik het geel van Jens jasje over de motorkap vliegen, een waaier van roodgeverfde haren, gevolgd door een misselijkmakende klap. ‘Jen!’ Ik probeer te rennen, maar mijn benen willen niet. Leunend op de motorkap sleep ik mezelf om de auto heen en kijk door de voorruit. Geen bestuurder. Een vouwfiets op de achterbank. De bestuurder moet al bij Jen zijn, denk ik.

Dan dringt de ernst van de situatie tot me door. ‘Jen!’ roep ik terwijl de tranen over mijn wangen lopen. Ik val, maar kruip verder. Mijn knieën beginnen te bloeden doordat ze over het wegdek schrapen met mijn volle gewicht erop. Jens tas ligt op de fietsstrook, haar spullen liggen overal. Die leuke cocktailprikkers die ze van mij moest meenemen, als herinnering aan een leuke avond, haar portemonnee, autosleutels – alles. Dan zie ik Jen liggen en door het bloed begin ik te kokhalzen. Ze staart met open, levenloze ogen naar de hemel. Ik schreeuw, maar ze blijft staren, zonder zich ook maar een beetje te bewegen.

Waar is de bestuurder? Zodra ik bij Jen kom, kijk ik om me heen. Ik trek haar tegen me aan en probeer mijn telefoon te pakken. ‘Niet doodgaan, Jen.’ Ik wil hem ontgrendelen, maar mijn trillende vin-

gers voelen aan als boter en ik kan niet meer helder nadenken. Het is allemaal zo absurd, ik denk dat ik droom. Er staat iemand achter me, een windvlaag terwijl hij mijn telefoon weggrist. ‘We moeten een ambulance bellen.’ De telefoon valt op de grond en de bestuurder zet zijn hak erop, zodat het schermpje verbrijzelt. ‘Wat doe je nou? Mijn vriendin heeft hulp nodig.’ De kentekenplaat trekt mijn aandacht. Ik herken hem, maar is hij het ook, de man met de bivakmuts?

Ik zie een breekijzer glinsteren in gehandschoende handen en dan lijkt mijn schedel open te splijten. Bloed welt door mijn vingers en even zie ik niets meer door een van mijn ogen. ‘Alsjeblieft. Wat doe je? Laat ons met rust.’ Een vuistslag in mijn gezicht. Het enige waar ik nog aan kan denken, is Cally. Mijn lieve Cally. Ik wil bij haar zijn, maar ben bang dat ik haar nooit meer zal zien. Ik graai en weet iets uit zijn zak te trekken. Wat het ook is, ik kan er niks mee, en dus laat ik het vallen. De wereld wordt mistig en ik voel ruwe stof als hij me in de kofferbak van zijn auto propt. Ik roep nog één keer Jens naam, maar ze kan me niet horen. Niemand kan me meer horen. Mijn neus is verstopt en tranen lopen over mijn gezicht. Ik kan niet meer ademen. Mijn hart klopt zo snel... Snakkend naar adem probeer ik mijn ogen te focussen, maar dan voel ik weer een klap op mijn hoofd. Het is zinloos. Dit is hoe ik sterf. ‘Alsjeblieft,’ hijg ik, ‘doe me geen pijn.’

Dan hoor ik een stem, gedempt door de bivakmuts. ‘Waarom zou ik dat doen? Ik ben nog maar net begonnen.’ De bestuurder aait me over mijn bebloede haren. ‘Ik heb een verrassing voor je.’

Wat het ook is, ik zal het niet meer meemaken. Ik kan niet meer zien, voel me wegzakken, kan niet meer ademen...

Inspecteur Gina Harte stond over een van de bureaus gebogen en staaarde naar de borden. Alweer een zaak opgelost. Het was een lange dag geweest, zoals altijd, en nu wilde ze naar huis en de kat knuffelen. Ze haalde het elastiekje uit haar haar, zodat de pas geverfde bruine lokken over haar schouders vielen. Ze voelde de vermoeidheid tot in haar vezels en als ze nog harder zou gapen, zou ze met open ogen in slaap vallen.

‘Ga je op huis aan?’ Hoofdinspecteur Chris Briggs liep langs en griste zijn jasje mee. Hij schoot hem aan en knoopte hem met zijn dikke vingers dicht. Zijn kuif zakte iets naar voren toen hij zijn tas onder het bureau vandaan pakte.

Gina vroeg zich af hoe hij zo afstandelijk kon doen, nadat ze de afgelopen paar maanden zo close waren geweest. ‘Ja, zodra ik dit hier heb afgerond. En dan douchen en naar bed.’ Ze gaapte. Hun blikken kruisten elkaar en bleven iets te lang hangen, maar wat er in zijn hoofd omging, bleef haar een raadsel. Dit was de man aan wie ze alles had toevertrouwd. Hij had haar geholpen met de journalist die bedreigd had haar geheimen openbaar te maken. Hij wist ook dat ze al het mogelijke had gedaan om ervoor te zorgen dat Terry, haar ex-man, het niet zou overleven nadat ze hem al die ja-

ren geleden bovenaan de trap een duwtje had gegeven. Al die geheimen waren nog steeds geheim omdat hij besloten had ze geheim te houden, en dat was nu Gina's grote probleem. Want ze raakte hem langzaam kwijt.

Ze had hem een paar dagen geleden met een andere vrouw de pub zien verlaten toen ze terugkwam van de supermarkt. Ze slikte, wetende dat ze hem niet zou kunnen bieden waar hij naar op zoek was, maar nu was niet het moment erover te beginnen. Misschien was dit hoe hun heimelijke relatie tot een einde zou komen.

Ze zuchtte en dacht aan de modieuze vrouw met olijfkleurige huid aan zijn zijde. Hij had er gelukkiger en zorgelozer uitgezien dan toen zij nog samen waren. Maar mocht Briggs zijn heil elders willen zoeken, dan zou hij een leegte in haar leven achterlaten, aangezien hij de enige op aarde was die haar werkelijk kende.

In de gang klonken gehaaste voetstappen, waarop brigadier Jacob Driscoll naar binnen kwam gestormd. Gina schraapte haar keel en wendde haar blik af van Briggs. Jacob beende door de kamer en trok een stoel naar achteren, zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt. Daarna beëindigde hij het gesprek.

'Ben je er nog?' Gina probeerde Briggs uit haar gedachten te bannen. Als je van iemand houdt, is het soms beter om hem te laten gaan. Dan zou een van beiden in elk geval geluk kunnen vinden. Dat is wat ze zichzelf probeerde wijs te maken. Maar het feit dat ze buikpijn kreeg als ze dacht aan hem samen met iemand anders, vertelde een ander verhaal.

Jacob knikte. 'Yep. Ik probeer Jennifer te bereiken, maar ze neemt niet op. Hopelijk heb ik straks meer geluk. Ik moet nog een paar dingen doen om de zaak af te ronden, maar ben wel toe aan koffie. Iemand anders nog?'

Gina zag Jacob met zijn voet op de vloer tikken. Normaal gesproken was hij niet zo zenuwachtig. Sterker nog, als iemand er

onverstoorbaar uitzag, was hij het wel. Altijd tiptop verzorgd en zo kortgeknipt als nu had ze hem nog nooit gezien. Toen zij eind dertig was geweest, had ze in elk geval een stuk ouder geleken. Ze trok de rits van haar jasje weer open. ‘Ik doe mee.’

Briggs glimlachte en liep naar de deur. ‘Een ander keertje. Ik zie jullie morgen.’ Jacob bleef naar zijn telefoon staren en de hoofdinspecteur zwaaide. Ze dwong zichzelf te glimlachen, wetende dat hij waarschijnlijk met haar had afgesproken.

Terwijl Jacob met zijn telefoon bezig was, keek ze uit het raam, naar de parkeergarage. Ze zag hoe Briggs een berichtje naar iemand stuurde voordat hij in zijn auto stapte. Een tweetal politiewagens reed weg, een andere parkeerde net. Op een muurtje zaten enkele dronkenlappen te roken. Op zaterdagavond was het altijd druk. Ze haalde diep adem, snoof de geur op van rechercheur Harry O’Connors cheeseburger van eerder en voelde haar maag rammen. ‘Vandaag nog, Jacob? Kijk anders even of O’Connor nog wat van die lavacake overheeft. Mevrouw O’Connor heeft zichzelf weer eens overtroffen.’ Ze was inderdaad toe aan een douche, maar als er sprake was van koffie en cake, dan wilde ze nog wel even blijven.

Jacob beet op zijn lip en wreef over zijn lichte stoppels. ‘Prima. Even dit verzenden.’ Hij stond in het midden van de kamer en staaarde naar zijn telefoon. ‘En weg is-ie.’

‘Je bent er niet helemaal bij.’

‘Is het zo duidelijk?’

‘Ik ben bang van wel. Is er iets?’

‘Ik maak me zorgen om Jennifer. Ze is gaan stappen met een vriendin.’

‘En nu maak je je zorgen?’

‘Nee. Nou ja, niet echt. Ik kan me niet meer herinneren of ik beloofd heb haar op te pikken en nu krijg ik haar niet te pakken.’

‘Dan zal ze wel een taxi hebben genomen. Of ze is nog aan het slempen met die vriendin.’

Hij knikte. ‘Waarschijnlijk. Oké dan. Koffie. En dan ben ik weg. Of ze heeft de tijd van haar leven, of ze ligt al te ronken in bed. Als ze behoefte had aan een lift of een afhaalpizza, had ze me wel gebeld.’

‘Was het een chique tent waar ze heen ging?’

‘De Angel, met een van haar oude schoolvriendinnen. Chic is niet echt het woord dat ik zou willen gebruiken.’ Hij lachte en liep naar het keukentje.

Daar kon Gina het alleen maar mee eens zijn. De nieuwe uitbater had de boel flink opgeknapt, maar er kwam nog steeds dubieus volk. Ze wilde net haar tas pakken toen haar telefoon overging. ‘Inspecteur Harte.’

‘Met Jhanvi. We hebben een melding gekregen van doorrijden na een ongeval en ik ben inmiddels ter plaatse.’ De verbinding begon te storen en dus zei ze nog een paar keer ‘Hallo?’ in haar vette Birminghamse accent.

‘Ik ben er nog, Jhanvi. Wat wil je dat ik doe?’

‘Het is het slachtoffer.’

‘Oké. Kennen we die dan?’

‘Het is een van onze forensisch onderzoekers, Jennifer. Jacobs vriendin.’

‘Shit.’ Ze zag Jacob terugkeren met twee bekertjes koffie.

‘Maar dat is nog niet alles.’

‘Niet?’

‘Er ligt nog een handtas op de plaats delict, van iemand anders. We gaan er nu van uit dat er twee vrouwen waren en dat er een vermist is. We hebben de hele buurt al afgezocht. Bovendien hebben we bloedsporen aangetroffen.’

‘En Jennifer? Is ze oké?’ Gina voelde een steen in haar maag toen ze Jacob zag kijken.

‘Nee. De ambulance neemt haar mee naar Cleevesford General, maar het ziet er niet goed uit. Ze was buiten bewustzijn toen we aankwamen.’ Agent Kapoor gaf haar een korte beschrijving van de verwondingen.

‘Ik ben onderweg. Zet de plaats delict af en verwittig de forensische dienst. Zorg dat Bernard zelf komt. En stuur me de locatie door.’

‘Doen we, chef. Ik zie u straks.’

Jacob slikte en zijn handen beefden. ‘Is er iets met Jennifer gebeurd?’

Gina nam de bekertjes van hem over. ‘Het spijt me, Jacob, maar Jennifer is aangereden. Ze brengen haar naar Cleevesford General.’

‘Dan moet ik erheen.’

‘Voordat je gaat, met wie was ze uit vanavond?’

‘Annabel Braddock. Haar beste vriendin.’ Hij haalde een paar keer diep adem. ‘Maar ik ga nu naar het ziekenhuis. Ik bel je later.’

‘Sterkte.’

Hij holde naar buiten en stootte O’Connors volle postbakje om in het voorbijgaan. Enveloppen gleden over de vloer. Gina belde rechercheur Paula Wyre en sprak met haar af op de plaats delict. Jacob moest bij zijn vriendin zijn en zij moest degene vinden die dit op zijn geweten had. En ze moest zien uit te vinden wat er met die andere vrouw was gebeurd. Tas op de plaats delict. Bloed. Maar waar was Annabel Braddock zelf? En waarom was er maar één vrouw vermist?

Zondag 3 april

Gina parkeerde haar auto naast de politiewagens en zag agent Smith afzetlint aan een lantaarnpaal knopen. Om één uur 's nachts was het in deze buitenwijk normaal gesproken uitgestorven, met uitzondering van een sporadische vos. Ze keek om zich heen en vroeg zich af of iemand het incident had kunnen zien. Op enige afstand stond een rijtje huizen – misschien had daar iemand iets gehoord. Maar de hoge bomen rondom de huizen temperden haar verwachtingen en het smalle weggetje markeerde zo'n beetje de grens van de bebouwde kom. De dader had verschillende landweggetjes kunnen pakken om te ontkomen. Misschien had hij gedronken of te snel gereden, maar waar was Annabel Braddock dan? Ze stapte uit en liep naar Smith, die net een PD-formulier aan het invullen was. 'Wat een zootje.'

Gina schudde haar hoofd. 'Ik kan het niet geloven dat uitgerekend Jennifer dit moest overkomen. Jacob is meteen naar het ziekenhuis gegaan. Hebben de ambulancemedewerkers nog iets gezegd?'

'Alleen dat het er niet goed uitzag. Ze was buiten bewustzijn. Ze hadden het over zwelling van de hersenen en zijn met zwaailichten vertrokken. Toen kwam Bernard met zijn team. Ze hebben de foto's al gemaakt.'

‘Getuigen?’

‘Op het eerste gezicht niet.’

‘En de vrouw met wie ze was? Volgens Jacob was ze wezen stappen met een vriendin, ene Annabel Braddock. Enig idee waar zij kan zijn?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘We hebben de buurt afgezocht, maar verder niemand aangetroffen. Haar tas en spullen zijn gemarkeerd op het wegdek. Sommige spullen zijn van Jennifer, zoals haar portemonnee.’ Op de grond, op een bloedveeg, lagen een paar geplette papegaai-cocktailprikkers en een sleutelhanger in de vorm van een framboos.

‘Blijf zoeken.’ Gina keek naar de andere kant van de weg. Tegenover de huizen en even voorbij een inhaalvak stond een groepje hoge bomen, met daarachter een overwoekerd veld. ‘Ze kan weggelopen of weggekropen zijn, maar wie zou haar vriendin in zo’n staat achterlaten? Misschien is ze ook geraakt en is ze nu in verwarde toestand aan het ronddwalen. We moeten al deze huizen langs en in de tuinen kijken. Mogelijk is ze buiten bewustzijn geraakt.’

‘Er is nog iets.’

‘Wat dan?’

Hij trok aan zijn steekvest om het wat losser te krijgen. ‘We hebben haar telefoon gevonden, naast Jennifer. Kapot. Alsof iemand zijn hak erop heeft gezet.’

‘Dit zint me helemaal niet. Ik ga even met Bernard praten, om te kijken of Keith en hij al iets wijzer zijn geworden.’ Ze zwaaide om Bernards aandacht te trekken en accepteerde de overall en handschoenen die Smith haar aanbood. Ze trok de overall aan en liep toen naar Bernard Small. Toen ze eenmaal voor hem stond, viel het weer op hoe lang hij was, en hij blokkeerde het licht van de koplampen van het forensische busje. Even verderop zat Keith gehurkt

op straat, speurend naar sporen. Zo nu en dan kreunde hij; blijkbaar speelde zijn rug weer op.

‘Bernard.’

Hij veegde wat zweet van zijn voorhoofd. Met droevige ogen staaarde hij naar de plek waar Jennifer had gelegen. ‘Als ik degene die dit op zijn geweten heeft te pakken krijg...’ Hij balde een in handschoen gestoken vuist. Gina begreep precies wat hij bedoelde.

‘We zullen ze vinden en ze zullen hun verdiende loon krijgen, dat belof ik je. Wat heb je gevonden?’ Ze hoopte maar dat ze die belofte gestand kon doen.

‘Je ziet dat we de plek hebben gemarkeerd waar Jennifer lag. Ernaast lag een telefoon, maar die is niet van haar, want die zat nog in haar zak. Dus hij zal van de vriendin zijn geweest. Beide telefoons zijn al als bewijs opgeborgen, aangezien we verdere schade willen voorkomen. Zie je het bloed?’

Gina keek naar het wegdek. ‘Ja.’

‘Dat is niet allemaal van Jennifer. Het bloed van haar vriendin druppelt nog een halve meter na en houdt dan op. Het slachtoffer heeft het bloed dus gestelpt voordat ze wegliep of ze is door iemand meegenomen. Het spoor eindigt hier.’

Gina beet op haar lip. ‘Aangezien haar telefoon door iemand vernield is en haar spullen hier nog liggen, lijkt het erop dat iemand haar heeft meegenomen. Eenheden hebben al rondgekeken, maar geen spoor verder. Jennifers vriendin heet overigens Annabel Braddock.’ Even buiten het afzetlint zag ze agent Kapoor staan. ‘Jhanvi?’

‘Ja, chef?’

‘Kun je vragen of ze een hondenteam hiernaartoe sturen? Dan weten we zeker of het spoor hier echt ophoudt of dat ze misschien nog ergens ligt. Want dat laatste willen we niet hebben.’

‘Doe ik.’ Kapoor liep weg.

Gina wendde zich weer tot Bernard. ‘Wat denk jij van dit alles?’

‘Afgaande op de manier waarop ze op straat lag, lijkt het alsof ze als een lappenpop over de motorkap is gevlogen. De auto moet haar op volle snelheid hebben geraakt.’ Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem.

‘Dit gaat moeilijk worden voor ons allemaal, maar we moeten het voor haar doen.’

‘Weet ik.’

‘Mag ik de foto’s zien?’

Bernard ritsde zijn overall open, trok zijn telefoon uit zijn zak en toonde haar een foto.

Gina’s adem stakte in haar keel. Jennifer lag op straat, haren klittend door het bloed. Rode vegen op haar gele jasje, haar skinny jeans en Dr. Martens gehavend. Haar ogen waren gesloten en onder één oog had ze een diepe snee.

‘Een van onze mensen is samen met een agent meegegaan met de ambulance om haar kleren veilig te stellen. Mogelijk zitten er sporen van plastic of verf van de auto op.’

‘Een vermiste vrouw en een van onze forensisch onderzoekers in het ziekenhuis. Was dit een ongeluk waarbij iemand Jennifer aanreed en toen maar besloot Annabel mee te nemen, of was het een vooropgezet plan? Wat is dat?’ Gina wees naar het gele bordje waar het getal 11 op stond.

‘Een stuk textiel dat we inmiddels hebben veiliggesteld. Er zat wat verf op, en bloed.’

‘Laat eens zien.’

Bernard liep naar een grote kist, trok het zakje tevoorschijn en overhandigde het aan Gina. Ze hield het omhoog in het licht en zag dat het stuk textiel de afmetingen had van een zakdoek, maar dan met ruwe randjes. ‘Is dat zwarte of blauwe verf?’

‘Weet ik nog niet zeker. Het lijkt me donkerblauw, maar ik kan je meer vertellen als ik er wat beter naar heb gekeken. Mogelijk kunnen we de verf ergens mee matchen.’

Ze gaf het bewijsstuk terug aan Bernard.

‘Chef,’ riep Kapoor. ‘Het hondenteam is onderweg.’

‘Dank je. Is er nog iemand anders opgenomen in het ziekenhuis met verwondingen die horen bij een aanval of aanrijding?’

‘Dat hebben we meteen nagevraagd toen we die tas vonden, maar helaas. Alleen Jennifer.’ Kapoor zweeg even. ‘Een bewoonster van een van die huizen is nog wakker en wil graag met iemand spreken.’

Gina spitste haar oren. ‘Heeft ze iets gezien?’

‘Ik geloof het wel.’

‘Ik spreek je later, Bernard. Als je nieuws hebt, laat het me dan weten.’

‘Doen we.’ De pezige man draaide zich om en voegde zich bij zijn collega’s die bewijs aan het verzamelen waren.

Gina liet nog één keer haar blik over de omgeving dwalen. De felle verlichting van de plaats delict accentueerde de omringende duisternis. Agenten hadden rondgekeken en niemand gevonden in de berm of achter een boom. Bernard had bevestigd dat er een spoor van bloed – niet Jennifers – was die ineens ophield. Ergens wist Gina dat de honden niets zouden vinden. Annabel was verdwenen en de dader had Jennifer op straat laten liggen om te sterven.

Een vrouw in een grijze hoody en joggingbroek stond tegen een reusachtige boom geleund. ‘Ik ben rechercheur Harte. En u bent?’

‘Sybil. Mijn baby heeft honger. Kunnen we binnen praten, zodat ik hem kan voeden?’

‘Natuurlijk.’

‘Dat is ook waarom ik nog wakker ben. Ik ben al de hele avond met hem in de weer. Knuffelen, zingen, wiegen... Je wordt er doodmoe van.’

Het was lang geleden dat Gina dat met haar eigen dochter Hannah had gedaan, maar ze herinnerde zich de slapeloze nachten nog goed. Ze volgde de jonge vrouw over een lange oprit, waarop er een licht aan floepte. Sybils piekerige zwarte haar viel tot over haar schouders en op de kraag van haar pyjamablouse zat een vlek – van de baby, vermoedde Gina. Ze duwde de voordeur open en leidde Gina een klassiek betegelde hal in, waar een vermoeid ogende man stond met een huilende baby in zijn armen. Hij gaf het kindje over aan Sybil.

‘Kom.’ Ze liep de woonkamer in en nam plaats in een schommelstoel. ‘Ga zitten.’

‘Dank u.’ Gina koos voor de sjofele bank tegenover de open haard.